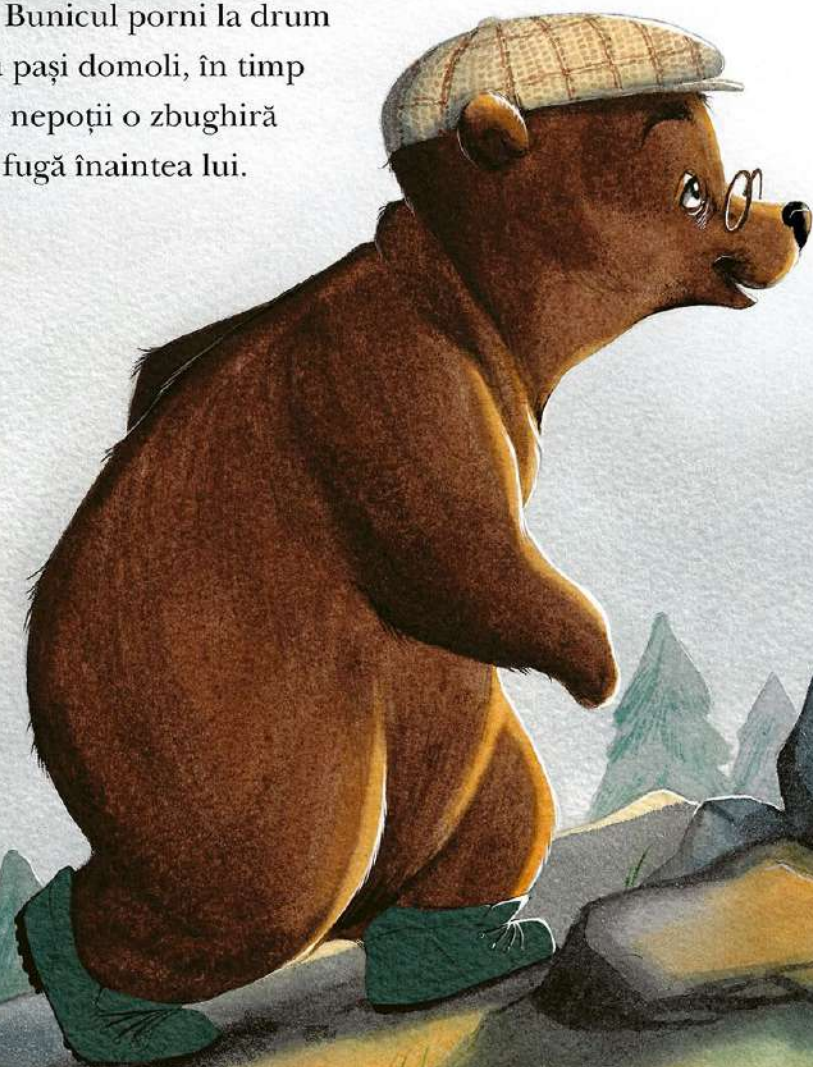

Tedi îl ajută să-și încalțe pantofii. Bătrânul urs încercă să-i mai domolească:

– Ei, gata! Calmați-vă că avem timp. Dați-mi șapca! Și cineva să se îngrijească de pătura mea.

Bunicul porni la drum
cu pași domoli, în timp
ce nepoții o zbughiră
la fugă înaintea lui.

Pentru bătrânul urs era o adevărată provocare să țină pasul cu ei. După un timp, le strigă găfâind:

– Mai încet, așteptați-mă și pe mine!

Atunci Alună se întoarce și îi întinse mâna.

– Mulțumesc! spuse bunicul urs zâmbind.

Deodată, la o răscruce de poteci, bătrânul urs se opri și se scărpină în cap. Părea foarte obosit și confuz.

– Offf! Nu-mi mai amintesc care e drumul pe care trebuie să o luăm.

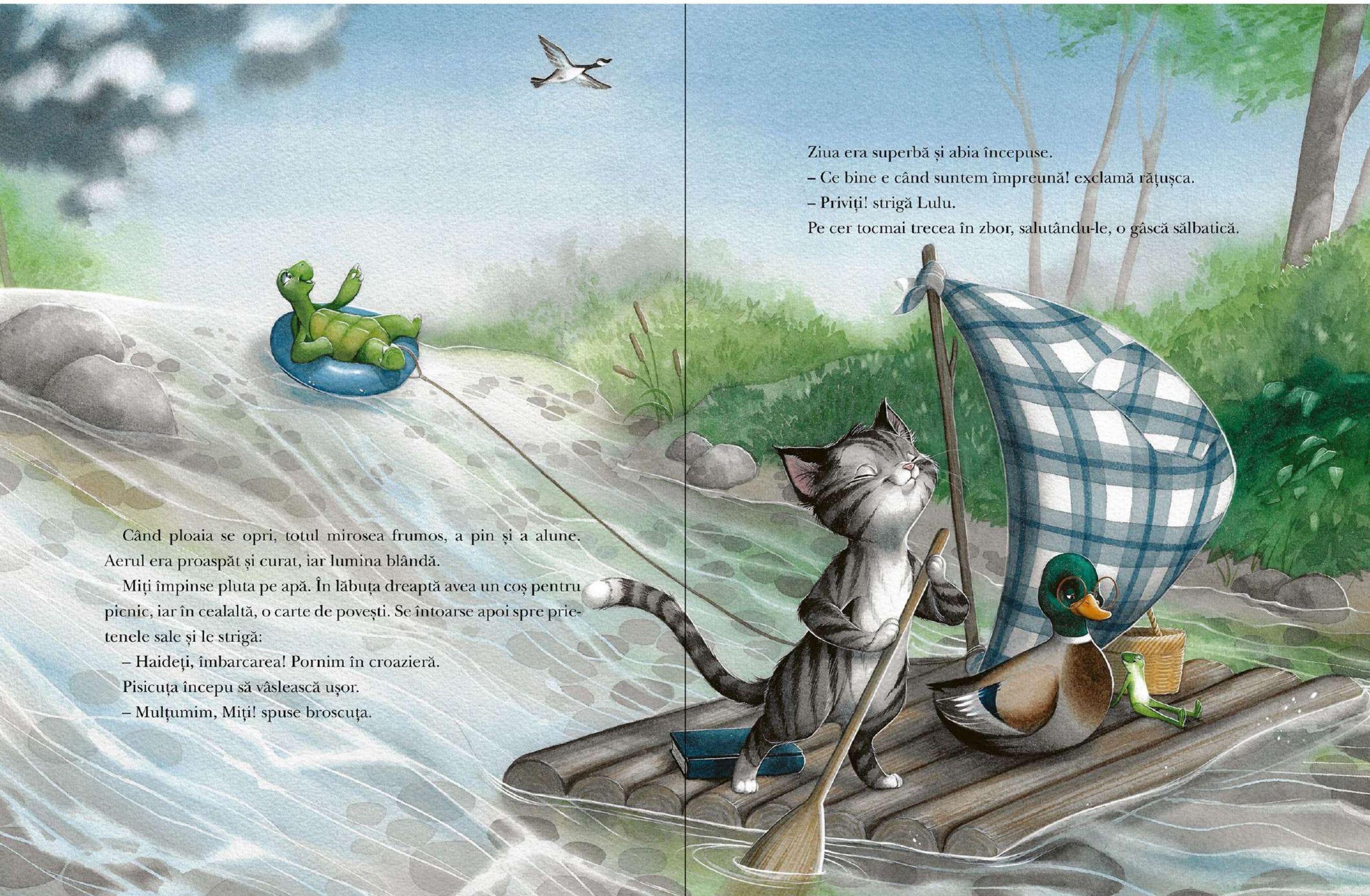
Văzându-l așa de derutat, Arhi îl liniști imediat:

– Nu e nimic, bunicule. O să ne arăți data viitoare.

– Nu, nu, cred că mi-am reamintit! Haideți după mine!

Mica trupă se avântă pe o potecă destul de abruptă.

Când ploaia se opri, totul mirosea frumos, a pin și a alune.
Aerul era proaspăt și curat, iar lumina blândă.

Miți împinse pluta pe apă. În lăbuța dreaptă avea un coș pentru picnic, iar în cealaltă, o carte de povești. Se întoarse apoi spre prietenele sale și le strigă:

– Haideți, îmbarcarea! Pornim în croazieră.

Pisicuța începu să vâslească ușor.

– Mulțumim, Miți! spuse broșcuța.

Ziua era superbă și abia începuse.

– Ce bine e când suntem împreună! exclamă rățușca.

– Priviți! strigă Lulu.

Pe cer tocmai trecea în zbor, salutându-le, o gâscă sălbatică.